

„A szeretet épít” – Mit jelent szelleminek lenni?

T. Austin-Sparks

<https://www.austin-sparks.net/english/books/006084.html>

Olvassuk: 2Korinthus 6,11-13; 1Korinthus 4,14-15; 2,15; 3,1; 12,1; 2Korinthus 5,13-18

Általánosan ismert és elfogadott, hogy a korinthusiakhoz írt két levél fő témája, hogy mit jelent szelleminek lenni. Az imént olvasott szakaszokból ez világosan kiderül, ha pedig röviden elgondolkodunk ezen a két levélen, magunk is észrevehetjük, hogy ez valóban így van.

Az apostol első levelét azzal kezdi, hogy utal arra, milyen bőségesen el vannak látva a korinthusiak szellemi áldásokkal, és hogy semmilyen szellemi ajándéknak nincsenek híján. Mivel a korinthusiak ennyire bővelkedtek a szellemi ajándékokban, és mert olyan gyülekezet voltak, ahol ezek a szellemi ajándékok ilyen nagy teret kaptak, ezért magukat nagyon szellemi embereknek tartották. Elég kiábrándító, amikor az apostol oly hamar így szól: „Nem tudtam úgy beszélni veletek, mint szellemiekkel, hanem mint hústestiekkel, mint kisdedekkel” – holott nem voltak híján egy szellemi ajándéknak sem – ez pedig egyértelművé teszi, hogy ha valakinek vannak szellemi ajándékai, az nem jelenti feltétlenül azt, hogy az illető az életben is szellemi embernek bizonyul.

Mit nem jelent szelleminek lenni?

Pál különböző rendű és rangú szellemi ajándékokat említ. Ott van közöttük az ismeret ajándéka, de ehhez meglepő, majdhogynem félelmetes hangsúllyal teszi hozzá, hogy a szellemi ismeret nem feltétlenül a szellemi élet jele. Ez elég meghökkentő, nem igaz? Hiszen ha valakinek van szellemi ismerete, az bizonyosan azt jelzi, hogy az illető szellemi ember! Nem, ez egyáltalán nincs így. Lehet valaki szellemi ember, és lehet szellemi ismerete; de az is lehet, hogy valakinek van szellemi ismerete, de ő maga ugyanakkor nem túl szellemi ember a valódi és észrevehető értelemben. Persze alapvetően igaz, hogy szellemi, de semennyivel sem teljesebb értelemben, mint amennyire egy csecsemő az. Így kezd az apostol a szellemi állapot egész kérdéskörével foglalkozni: először rámutat, mit nem jelent szelleminek lenni – ezzel rögtön megdönt minden téves elképzelést, és hagyja, hogy a téves struktúra nagy robajjal leomoljon. Néha nagyon szükséges és fontos, hogy bármit építettünk, hagyjuk darabokra hullani és leomlani körülöttünk, ha az hamis.

Az a gondolat él bennünk, hogy ha rendelkezünk különböző dolgokkal, amelyek az Úrtól vannak, és amelyek azt jelzik, hogy a Szellem ereje és a Szellem jelenléte ott van az életünkben; ha van világosságunk, és látunk valamilyen igazságot; ha megvan ez vagy az az ajándékunk, akkor mi bizonyosan szellemi emberek vagy szellemi gyülekezet vagyunk. Meglehet, hogy ilyenkor szükséges az egész felépítményt egyetlen csapással romba dönteni. Pontosan ezt teszi itt az apostol. Határozottan megmutatja, hogy mit nem jelent szelleminek lenni.

Utána azonban nekilát, hogy megmutassa, milyen valójában a szellemi ember, és most mi is ezt a pozitív oldalt fogjuk megvizsgálni. Lehetne nagyon komoly és súlyos csapásokat mérni a negatív oldalra, de attól mind szenvednénk, hiszen velünk kapcsolatban is merülhetnek föl jogos kifogások, ezért jobb, ha nem kritizálunk másokat. Mindannyiunknak jócskán felül kellene vizsgálnunk az álláspontunkat. Mindannyiunknak vannak téves elképzeléseink; talán valamilyen téves álláspontot alakítottunk ki bizonyos dolgokkal kapcsolatban, lehet, hogy pont ott, ahol sok világossággal és igazsággal rendelkezünk, és tudunk beszélni az örökkévaló szándék mélyebb dolgairól és így

tovább. Azt gondoljuk, hogy ez valamilyen nagyobb mértékű szellemi képességet jelez a részünkről; hogy eljutottunk valahova szellemi értelemben; hogy valahol vagyunk, ahol mások nincsenek – pedig lehet, hogy ez teljesen téves gondolat, és az egész épületünk hamis.

Lehet, hogy az Úr megrendíti támasztékaink alapjait, és hagyja, hogy az építményünk teljesen leomoljon körülöttünk, úgy, hogy nem tudjuk, hol vagyunk, az után a sok tanítás után, amit magunkévá tettünk, és a sok ismeret után, amellyel rendelkezünk. Bizony, megment minket hűséggel az Úr minden tévelygéstől.

Mit jelent szelleminek lenni?

Az Úr azonban nem csak ilyen romboló, negatív módon bánik velünk, és ha az apostol hangot is ad ennek az oldalnak ezekben a levelekben, még inkább gazdagon és kimerítően foglalkozik az építővel és a pozitívval. Teljesen egyértelművé teszi mindenki számára, akinek csak van szeme a látásra és valóban kereső szíve van, hogy mi jelenti azt, ha valaki valóban szellemi. Ha nem ez vagy az a dolog, akkor mi? Az apostol egyetlen szóban foglalja össze: a **szeretet**. „Ha angyalok és emberek nyelvén szólok is... ha prófétálás ajándéka is megvan... de szeretet nincs bennem...”. Habár megvan mind az ismeretem és mind az ajándékok, a szellemi ajándékok, melyeket úgy tekintetek, hogy azok tesznek szellemivé engem, az egész lehet, hogy valójában semmi. Lehet, hogy semmi vagyok, és így semminek sincs haszna, amit teszek.

Krisztus szeretete nyilvánul meg Pálon keresztül

Pál bizonyosan nem azt mondja, hogy választani kell az ajándékok és a szeretet között; csak legyen bennünk szeretet, az ajándékok pedig nem számítanak. Hanem azt mondja, előfordulhat, hogy vannak ajándékaink, ugyanakkor nincsen semmilyen valóságos szellemi mérték az életünkben. Van ugyanis valami több, akár vannak ajándékok, akár nincsenek. És ez az a valami, ami számít. Ebből a két levélből az derül ki tehát, hogy a szellemi ember jele a szeretet. Amikor Pál arról beszél, mit jelent szelleminek lenni, az egészet a szeretettel köti össze; és ezt szem előtt tartva, így olvasván ezeket a leveleket, rám nagyon erős benyomást tesz, ahogyan Pál ezt az igazságot a saját életén keresztül bemutatja.

Amennyiben a szeretet jelenti, hogy valaki szellemi, és ha valaki szellemi, akkor ott szeretet van, akkor semmi kétség afelől, hogy Pál személyében szellemi emberrel találkozunk. Sehol máshol nem sugároz úgy Pálból a szeretet, mint ezekben a levelekben. Az ember teljesen lenyűgözve csodálja, milyen szeretettel volt Pál ezek iránt a korinthusiak iránt. Észrevehetjük, hogy ismételtén úgy szólítja őket, mint gyermekeit: „gyermekeim”, „úgy szólok hozzátok, mint gyermekeimhez”; „Mert ha tízezer nevelőtök volna is a Felkentben, még sincs sok atyátok, mert a Felkent Jézusban az örömmel át én nemzettelek titeket.” (1Kor 4,15 – Csia).

Ahogy végigmegyünk ezen a két levélen, látjuk, milyen nagy helyet foglal el benne a szeretet. Jól ismerjük a klasszikus 1Korinthus 13-at. Majd a második levél első hat fejezete, és ez a csodálatos ige: „Szánk megnyílt, szívünk kitárult előttetek, korinthusiak (...) Viszonzásul pedig, mint gyermekeimhez szólok, tárjátok ki ti is a szíveteket” (2Kor 6,11.13).

Pálnak ez a szeretete ellentétben áll azzal, ahogyan ők Pálhoz viszonyultak. Sok pártra voltak szakadva, amelyekben Pálnak csak nagyon kis hely jutott, ha jutott egyáltalán. Ilyeneket mondtak: „Mi Péteré vagyunk, mi Apollósé!”. Néhányan Pálé voltak, de a többségük nem. Nem volt hely bennük az ő számára, holott ő nemzette őket az evangélium által, neki köszönhették a szellemi életüket Krisztusban. Nagyon jól ismerjük az utalásokat ezekben a levelekben, hogy miket mondtak róla, kritizálták a külső megjelenését, a módszereit, azt, hogy mit hogyan csinál; megítélték,

félreértették. Megbízhatatlannak tartották. Mivel azt mondta, hogy elmegy hozzájuk, és nem ment el; nem érkezett meg akkor, amikor mondta, így szóltak: „Pálra nem lehet számítani, megbízhatatlan, nála az „igen” az „nem”, nem lehetünk biztosak felőle!”

Nem mondhatjuk, hogy mindez természetes szeretetre indítaná az embert irántuk, Pál azonban azt írja: „ha ti kevésbé szerettek is engem, én felettebb szeretlek benneteket”. A levelek az apostol csodálatos szeretetével vannak tele, és ha meggondoljuk, ez az egyetlen, ami helyes ebben a helyzetben. Az ember vagy teljesen befejezi velük, feladja, mossa kezeit, és máshol próbálkozik tovább, vagy olyan szeretet lesz benne, mely fölébe emelkedik ennek az egésznek; mely meghaladja, felülmúlja ezt; olyan szeretet, mely nagyobb ennél a szeretetlenségnél, és főleg annál a szeretetlenségnél, ami a szellemi állapotról vallott felfogásukban rejlik a maguk hústestiségével együtt. Ezt nagyon nehéz elviselni. Ha azok az emberek alázatban maguk is tévelygőnek, gyengének, tökéletlennek tartották volna magukat, és a szelídség szellemével fordultak volna Pálhoz, akkor könnyen lehetett volna boldogulni velük. De amikor taszító és durva hústestiségükkel együtt azt gondolják magukról, hogy nagyon szellemi emberek, akkor az igen nehéz. Ahhoz olyan kegyelemre van szükség, mely több annál, mint amire test és vér képes; ez a kegyelem pedig ebből a szeretetből fakad.

Csak egy megoldás létezik ilyenkor, ez pedig nem más, mint ez a fajta szeretet. Az egész építményt le kell rombolni, földdel tenni egyenlővé, különben ezzel a nem sok jót ígérő anyaggal kellene építkezni, minden velejárójával együtt. Építeni kell, de ha a nehézségek egyikét éppen a szellemi ismerettel kapcsolatos hozzáállásuk jelenti, akkor nem lehet szellemi ismerettel, vagy még több szellemi ismerettel őket építeni. Ha az juttatta őket zsákutcába, hogy hústesti módon álltak hozzá a szellemi dolgokhoz, akkor nincs értelme ezeket, az ajándékokat és a többit úgy hangsúlyozni, hogy ezek a későbbiekben számítani fognak. Így csak még többet építenénk ebből a tévedésből.

„De a szeretet épít”

Az egyetlen, ami valóban épít, a szeretet. „Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít” (1Kor 8,1). Tehát vagy egyáltalán nem lesz építés, mert a hamis építménynek le kell omlania – tudjátok, mit mond ebben a levelében Pál, hogy ki mit épített, tűz fogja megpróbálni: „Alapot vetettem (...), vigyázzon mindenki azonban, hogyan épít rá (...); mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz (...), a tűz fogja megpróbálni” (1Kor 3,10-15) – tehát a hamis építmény előbb vagy utóbb vagy le fog omlani, vagy pedig igaz építmény lesz. Ha valódi épület akar lenni, akkor csak egyetlen dolog van, ami igazán épít, és ez a szeretet. Az egyetlen alkotóelem, amely valóban épít, a szeretet. Lehetnek, és vannak is ajándékok, és ezek fontosak lehetnek, de önmagukban nem fognak építeni.

Az apostol rá akar mutatni, hogy az ajándékok azért adtak, hogy azokkal építés, felépülés történjen, de öncélúakká váltak, önmagukban lévő dolgokká, és így nem végzik el azt, amire Isten adta őket, az egymás felépítését. Miért? Mert ilyen természeti és hústesti módon álltak ezekhez, hogy bizonyíthassák velük, hogy ők „különlegesen megáldott” emberek.

Bocsássatok meg, hogy így megvizsgálom ezeket, de látjátok, ahogyan haladunk előre, és egyre többet ismerünk meg a megpróbáltatás tüzeiből, egyre inkább elveszítjük az érdeklődésünket minden iránt, aminek nincsen azonnali gyakorlati értéke. Lehet, hogy ez az öregedés velejárója? Az ember rájön, hogy már nincs túl sok hátra, és jobban teszi, ha elkezd felfogni, hogy minden számít; nincs hely és nincs idő a díszekre. Minden dolog legyen hasznos, mindennek legyen közvetlen, gyakorlati értéke; nincs többé türelmünk puszta szavakra, nem érdekelnek már a nagyívű, öncélú gondolatok. Rögtön meg vagyunk rostálva, és egyedül az érdekel bennünket, hogy mi az, ami

éppen történik? Mi lesz elvégezve? Meddig jutunk el? Mennyi a valósága, mennyi a szellemi és gyakorlati értéke a dolgoknak? Nem az érdekel, hogy mennyire nagyszerűek a beszédek és milyen csodálatosak az elgondolások, hanem az, ami éppen történik, ami az igazi értéke a dolgoknak. És pontosan erről van szó. Ezekben a napokban, melyeket most is élünk, egyedül a valódi, szilárd épület számít, mely ki fogja állni a tűz próbáját; mely lényegét tekintve valóban szellemi; nem valami nagyszerű eszme vagy gondolati rendszer, hanem az a szilárd és stabil épület, mely nem fog megsemmisülni és füstként elszállni, amikor elérkezik a tűzpróba napja.

Mintha most is ilyen napokban élnénk, amikor a munkánkat tűz próbálja meg, és a valódi értéke mindannak, ami eddig történt, amit eddig mondtunk, amit képviseltünk, világosságra kerül. Akkor ennek a kérdésnek nagyon is valóságos értelme van: **Mi épít?** Pál pedig azt mondja, hogy **a szeretet épít**, sőt, a szeretet az egyetlen, ami valójában épít, és nincs semmi remény az építésre, hacsak nincs szeretet. Akár fel is adhatjuk az egészet, hiszen csak valami hamis, téves, mű dolgot fogunk létrehozni, ami nem fog megállni, és nem fog működni, ha nincsen szeretet.

Egy ilyen helyzetben, ilyen emberekkel, mint amilyenek a korinthusiak is voltak, akkor és most, meg kell látnunk valamit, ami nagyobb; valamit, ami túlmutat ezen; ami nem hagyja, hogy eltántorodjunk, ami nem hagyja, hogy kétségbeesve elcsüggedjünk ettől az egésztől. Kell, hogy legyen valamink, ami megszabadít attól, hogy ez legyen a hozzáállásunk: „Hát nézd meg ezeket az embereket, micsoda borzalmas, zagyva összevisszaságban és ellentmondásban vannak! Én mosom kezeimet, ebből itt nem lesz semmi.” Kell, hogy legyen valamink, ami megment minket ettől, amikor látjuk, hogy milyenek, és ma is ugyanolyanok, mint amilyenek Pál napjaiban voltak. Bocsánat, ha ez sértőn hangzik. De ilyenek vagyunk, nem vádoljuk a korinthusiakat – *mi* is ilyenek vagyunk. Mindegyikünk ugyanúgy képes ugyanazokat elkövetni, mint ők. Nagy adag hústestiség van bennünk.

Mindannyian szeretjük szellemileg jól érezni magunkat. Mi a mi lényünk egyetlen kívánsága, óhaja, vágya? Nem az, hogy azt érezzük, eljutottunk valahova, váltunk valamivé, hogy szellemileg elértünk valamit, hogy igazán vagyunk valakik szellemi értelemben? És ha valaki megjegyzi, hogy milyen jó emberek vagyunk, mekkora szentek, milyen jól és kellemesen tudjuk érezni magunkat tőle! Igen, ez ott van bennünk, de ez csak a gyökere, a magja ennek a dolognak: az eredeti bűnnek. Mi volt az eredeti bűn? Ádám a Sátánra hallgatott, és kinyújtotta a kezét, hogy önmagában birtokoljon dolgokat ahelyett, hogy az Úrban birtokolná azokat. „Tedd ezt, és olyan leszel te is, mint Isten, független leszel Istentől, meglesz mindened önmagadban, nem kell Istentől függened!” Ezért odanyúlt, hogy meglegyen neki mindene önmagában, hogy érezze, hogy megvan neki a tudás, az ismeret, az ítélet, döntés, a véghezvitel hatalma, annak hatalma, hogy beteljesítse a saját sorsát önmagában. Ez az eredeti bűn. Ez mindnyájunkban ott van; azt akarjuk, hogy valami meglegyen önmagunkban.

A korinthusiak tehát egyszerűen az eredeti bűn révén az isteni ajándékokat is megragadták, hogy önmagukból valóvá tegyék. Ez pontosan a szeretet ellentéte – valamit önmagukból kihozni, valaminek lenni önmagunkban. „A szeretet” mondja Pál, „nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem cselekszik éktelenül” – „nem fitogtatja magát”, mondja Moffatt; „nem viselkedik öntelten, fontoskodón”, mondja egy ének. De az emberi természet ilyen. A szeretet viszont nem ilyen. Ez az eredeti bűn, és az nem épít.

Szeretet – a kereszt gyümölcse

Látjátok tehát, az apostol az egész kérdés kapcsán egyenesen a kereszthez vezet oda bennünket. A 2Korinthus 5-ben egyenesen a kereszthez jutunk. „Krisztus szeretete szorongat minket.” Csodálatos

szó ez, hogy „szorogat”. Nagyon hatalmas, erőteljes kifejezés, melyet sokféleképpen fordítanak az Újszövetségben. Amikor megérintette az asszony, az Úr azt kérdezte: „Ki érintett engem?”, a tanítványok pedig azt válaszolták, „Mester, a sokaság szorongat (vagy szorít, nyom) Téged, és azt mondod, ki érintett?” Ez a szó, hogy „szorogat” vagy „szorít” ugyanaz a szó a görögben, mint ami itt áll a 2Korinthus 5-ben. Tudjátok, milyen egy tömegbe bekerülni. Mennyire tehetetlenek vagyunk egy nagy csődületnek a közepén! Ha bekerülünk egy ilyen tömegbe, amely egyfelé áramlik, hasztalan próbálnánk az ellenkező irányban kijutni onnan. Az egyetlen, amit tehetünk, hogy együtt haladunk vele. Krisztus szeretete szorongat, nyom, visz magával, mert „úgy ítélünk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy az élők többé ne önmaguknak éljenek (ezentúl nem önmaguknak, hiszen meghaltak), hanem annak, aki érettük meghalt és feltámadott. Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk (hús)test szerint” (2Kor 5,15-16). Az ilyen szeretet a kereszt gyümölcse.

A kereszt munkája olyan gyümölcsöt terem bennünk, hogy általa más szemléletmóddal tekintünk az emberekre, ami nem hústest szerinti. Ez az egyetlen, ami építeni fog. Ha hústest szerint tekintünk az emberekre, akkor semmilyen építés nem lesz. El tudjuk azt képzelni, hogy szellemileg tudunk építeni valakit, miközben természet szerint, hústestileg nézünk rá? Nem tudunk, így nem lehet. És ez egyáltalán nem jelenti azt feltétlenül, hogy ezek nagyon rossz emberek lennének a hústestükben, és mi mindig számon tartanánk a hústesti hibáikat. Ha hústest szerint nézzük őket, akkor sem tudjuk őket építeni, ha nagyon jók a hústestükben!

A keresztények között nagyon sok érzelmi alapú barátság van, rosszfajta barátság, elfogultság, rajongás. Az illető nagyon vonzó és magával ragadó személyiség, és valaki egészen rajongani kezd érte, csodálatosnak találja, vonzáskörébe kerül, megszállottjává válik. Mondjátok meg, milyen építő értéke van ennek egy idő után? Sehová nem jut el ez így szellemi értelemben. Nagyon gyakran valódi veszéllyé és akadállyá válik ez a szellemi életre nézve. Akár ez van, hogy nincs konkrétan számba vehető erkölcstelenség vagy hiányosság, akár az, hogy hústestiségükben olyanok, mint a korinthusiak, csak valamilyen más hibával, gyengeséggel, kudarcokkal vagy bűnnel, ha az emberekre folyamatosan természet szerint gondolunk, akkor semmilyen építés nem fog történni.

Egyedül Krisztusra és egyedül Krisztussal építhetünk. Bonyolultnak hangzik? Ó, az épület Krisztus; mindaz, amit az építés jelent, Krisztus; és ha Ádámra tekintünk, az emberre, az nem Krisztus; és ha minket mindig ez befolyásol, és ez van ránk hatással, akkor nem fogunk túl messzire jutni az építéssel. Az egésznek pedig az a lényege, hogy ha én segíteni akarok neked, és te segíteni akarsz nekem, valahogyan fölébe kell kerekednünk annak, amik természet szerint vagyunk, különben egyszerűen mossuk kezeinket egymással kapcsolatban, azaz kölcsönösen lerázzuk a felelősséget, vagy pedig mindig konfliktusba kerülünk egymással. Úgy bizonyosan nem lesz pozitív szellemi épülés.

Tehát nagyon körültekintőnek kell lennünk az emberekkel kapcsolatos preferenciáinkat, választásunkat illetően, hogy előnyben részesítünk-e valakit, hogy ezt kedveljük, azt meg nem, és hagyjuk, hogy az ilyen dolgok befolyásoljanak minket. Keresztények között milyen gyakran hallani: „Ehhez a valakihez nekem nincs türelmem; nem bírom ezt és ezt!” Rendben, ha így áll, akkor viszont nem lesz épülés; minden építési munka szünetel.

Nem azt mondom, hogy nem leszünk tudatában más emberek hiányosságainak. Pál jól tudott mindent a korinthusiakról, és pontosan meg tudta mondani, milyen állapotban vannak, de nem hagyta, hogy ez legyen a színt, a vége, a mérték. Olyan szeretet volt benne, amely túlhaladt ezen, és ezt a hozzáállást vette föl: „Nagyon tökéletlen, kudarcot vallott, gyenge valaki ez, csupa

borzalmas dolga van, ami engem természetes módon taszít, és amit rendkívüli módon rosszallok, de Isten gyermeke, Krisztus benne van, és nekem a benne élő Krisztusra kell építenem, és arra törekednem, hogy ezt egyre növeljem, ugyanakkor folyamatosan visszautasítsam, hogy eltérítsen az, ami egyebet ott találok! A legkönnyebb lenne egyszerűen elutasítani őket, hogy ne is legyen közöm hozzájuk, de az nem vinne bennünket sehová. Be kell hoznunk Krisztus szeretetét, hogy felülemelkedjen mindenem, és akkor fogunk jutni valahová!” És oly gyakran bizonyosodott be, hogy a legproblémásabb és legkevésbé ígéretes emberek, akikhez nagyon sok szeretetre volt szükség, egy idő után reagáltak, és eljutottak oda, hogy szellemben növekedni kezdtek. És hálát adunk Istennek a türelemért, hogy nem engedték győzedelmeskedni a kísértést, hogy feladjuk velük kapcsolatban.

Nagyon egyszerű, alap kis ige ez, de nagyon fontos. Olyan valamit építünk, ami meg fog állni, vagy valami jókora, látványos, felfújott dolgot szavakból, igazságokból és értelmezésekből, és az egész semmit sem fog érni, amikor próbára kerül a sor? Isten mentsen! Ahogy a megelőző elmélkedésünkben azzal foglalkoztunk, mekkora szükség van az Úr iránti nagy és megújult szeretetre, úgy most a hangsúly az Övéi iránti megújult szeretet szükségességén van. Mert a szeretet az építőelem és az egyedül használatos anyag az építéshez, és hacsak nem rendelkezünk vele, nem lesz igazi építés; nyugodtan fel is adhatjuk. Az Úr töltsen meg a szívünket az Övéi iránti nagy szeretettel, bármilyenek is legyenek.